

# **“Ik wil heel graag werken, maar word tegengewerkt door het UWV en de wetten die wij hebben**

*door Lyke*

“Dit staat er op de website van het UWV:

- **“Missie en visie:**

*Mensen zijn op hun best als ze met werk kunnen deelnemen aan de maatschappij. De maatschappij functioneert het best als zoveel mogelijk mensen er met werk aan deelnemen. Het is onze missie om, samen met onze partners, verschil te maken door werken voor mensen te bevorderen. Als werken onmogelijk is, zorgen we snel voor inkomen.*

- **Werken aan perspectief**

*We bieden nieuw perspectief om werken en deelname aan de maatschappij te bevorderen. We interesseren ons in klanten en behandelen ze met respect. Met de belofte ‘Werk boven uitkering’ zijn we helder over onze beloften én verwachtingen. We zijn trots op de resultaten die we samen met onze publieke en private partners behalen.”*



Voorkant magazine  
UWV Perspectief  
febr. 2019

Ja, ik ben (geestelijk) ook op mn best als ik kan werken. Maar als je, zoals ik door een invaliderende progressieve ziekte, totaal geen perspectief hebt om weer te kunnen gaan werken, word je aan alle kanten gekort, is de menselijke maat ver zoek, is er geen hulp, wordt iedere euro die je op wat voor manier ook eventueel zou verdienen 100% gekort en krijg je vervolgens ook nog eens acuut minder inkomen omdat ze er direct vanuit gaan dat je blijkbaar gewoon kunt werken en gaan ze er ook nog eens vanuit dat ik, ineens door mijn leeftijd (48 pas) minder geld nodig heb, acuut honderden euro's omlaag geschoten en dit blijft het.

Deze missie en visie zijn geschreven voor mensen die door ontslag zonder werk zijn gekomen en gewoon perspectief hebben op een betaalde toekomst, al dan niet moeilijk door de arbeidsmarkt, maar ze kúnnen werken. Ik wil heel graag werken, maar mijn ziekte haalt steeds meer toeren uit, waardoor mijn hoop op weer aan het werk kunnen met de week verkleind wordt. Het feit dat ik het jaren, met heel veel extra pijnmedicatie geprobeerd heb en hen dus veel geld bespaard heb, boeit ze voor geen meter. Ik heb, sinds mn laatste verjaardag afgelopen augustus, nog recht op iets meer dan het sociale

bestaansminimum, wat ongeveer de helft is van wat ik bij mijn laatste werkgever verdiende.

Mensen die werkloos zijn geworden en perspectief hebben, zouden een volledig andere benadering moeten krijgen dan de mensen die gewoon echt niet meer kunnen werken of wel hele kleine mogelijkheden zien, maar dit financieel dusdanig onaantrekkelijk gemaakt wordt dat ik met al mijn ideeën en af en toe kleine mogelijkheden dit niet ga doen, omdat ik direct gestraft word voor wat ik ook zou gaan doen. Zelfs als dit voor enkele uurtjes per maand zou zijn. Ik wil heel graag, maar word tegengewerkt door het UWV en de wetten die wij hebben. Werken loont absoluut niet en zou mij nog verder financieel in de problemen doen komen.

Om diverse redenen hebben wij nergens recht op welke toeslag, kwijtschelding of wat dan ook. Huis verkopen heeft geen zin, omdat de huren (ook al wonen we in Twente) hoger zijn dan onze hypotheek. Alle abonnementen zijn opgezegd, gelukkig is de horeca en andere leuke dingen dicht vanwege corona en kunnen we toch al niet een dagje ontspanning zoeken in locaties waar je iets voor zou moeten betalen. Vanwege corona en de risico's die daar voor mij bij horen, ga ik ook geen rondje bos doen door de drukte en omdat de paden voor mijn rolstoel slecht toegankelijk zijn. Gelukkig zijn de kinderen de deur uit, maar voel ik me een ongelooflijke rotmoeder, omdat ik ze financieel nooit kan bijstaan of maar een extraatje kan geven. Ook als zzp'er proberen is me door het UWV afgeraden, omdat ik dan èn volgend jaar alles mag terugbetalen wat ik eventueel verdiend zou hebben èn m'n 100% afgekeurde situatie direct eraf gaat, ook al lukt het me om maar een paar uurtjes per week me ervoor in te zetten.

Ik ben geen hand- ophouder; anders had ik nooit die jaren kinder- en jeugdpsychiatrie gedaan, mezelf lichamelijk en geestelijk zo vreselijk beschadigd (dat realiseer ik me nu pas, dat ik waarschijnlijk daardoor zo hard achteruit ben gegaan). Ik wil niet niks doen, mijn hoofd kan niet niks doen.

Maar dit moet ik nog 35 jaar (of hoeveel jaar ik nog heb) gewoon maar doen. Ik wil dit niet, maar ben mijn positieve omdenkende kracht even kwijt.”